# Rust na de strijd

**Schriftlezing: Richteren 14:15-15:8**

**Tekst: Richteren 14:19b-15:8**

**Zingen:**
Ps. 119:34
Ps. 52:4
Ps. 63:5, 6
Ps. 108:7
Ps. 71:2

De laatste keer dat we over Simson hebben nagedacht, zijn we gekomen tot het eerste deel van vers 19 van Richteren 14. We willen nu de draad weer oppakken en beginnen dan vanavond de Bijbel te lezen vanaf vers 19b: *Doch zijn toorn ontstak, en hij ging op in zijns vaders huis.* Tot en met het achtste vers van hoofdstuk 15: *En hij sloeg hen, den schenkel en de heup, met een groten slag; en hij ging af en woonde op de hoogte van de rots Etam.*

Geliefde gemeente, de Heere heeft Simson geroepen om een richter te zijn, een richter voor het volk Israël. Dat is voor Simson een heel eenzame weg geweest. Daar hebben wij geen notie van, want hij had geen leger bij zich. Alleen moest hij strijden. Als je zo de weg van Simson volgt, dan kom je de ene bijzonderheid na de andere tegen in zijn leven. Eigenlijk ging de Heere een heel bijzondere weg met hem, met hier en daar ook van die heel bijzondere gebeurtenissen.

Wat mij opgevallen is in de geschiedenis van Simson, is dat hij regelmatig in aanraking kwam met een dier. We hebben er al eerder van gehoord dat hij heeft gevochten met een jonge, brullende leeuw. Toen hij die leeuw achtergelaten had en daar voor de tweede keer terechtkwam, hebben wij gehoord dat hij in dat kadaver een tweede dier tegenkwam, namelijk een bijenzwerm. Vanavond gaan we horen dat hij op pad gaat met een geitenbokje. We zullen in de toekomst ook gaan horen hoe hij met een kaak van een ezel duizenden Filistijnen neersloeg.

Wat we vanavond ook tegenkomen, is dat hij zijn taak weer mag hervatten om tegen de Filistijnen te strijden en dat hij daar nota bene driehonderd vossen voor gebruikt. Want we lezen in vers 4 dat hij vossen gevangen heeft en die vossen gejaagd heeft door de korenvelden van de Filistijnen. Waarom heeft Simson dat eigenlijk gedaan? Ja, daar was een aanleiding toe. Die aanleiding vinden we aan het slot van hoofdstuk 14.

Daarom gaan we eerst het slot van hoofdstuk 14 en de eerste verzen van hoofdstuk 15 met elkaar lezen. Wat staat er aan het slot van Richteren 14?

*Doch zijn toorn ontstak, en hij ging op in zijns vaders huis. En Simsons huisvrouw werd zijns metgezels, die hem vergezelschapt had. En het geschiedde na sommige dagen, in de dagen van den tarweoogst, dat Simson zijn huisvrouw bezocht met een geitenbokje.*

En wat er dan verder volgt tot en met het derde vers, dat gaan we eerst eens overdenken.

Simson heeft een heel grote nederlaag moeten lijden op zijn eigen bruiloftsfeest. Daar was dat diepzinnige raadsel, waarin hij iets van het onderwijs van de Heere verwerkt had, de aanleiding toe.

We hebben dat de vorige keer overdacht. Hij voelde zich bedrogen door zijn vrouw. Hij voelde zich ook bedrogen door die dertig metgezellen, die openbaar kwamen als boosdoeners.

Toch heeft hij zich aan de weddenschap gehouden. Hij is heengegaan en heeft dertig Filistijnen in Askelon neergeslagen om hun klederen en wisselklederen te ontnemen. Daarmee is hij teruggegaan naar Timnat om aan zijn metgezellen die klederen te geven. En toen? Wat deed Simson toen? Toen ging hij terug naar zijn ouderlijk huis, naar zijn vader en moeder in het land van Juda.

Ja, dat komt ons natuurlijk wel wat vreemd over, als wij horen dat een man die net getrouwd is na het bruiloftsfeest weer teruggaat naar zijn ouderlijk huis. Toch kwam dat wel meer voor in de tijd van de Bijbel en in de cultuur van die dagen. Waarom deden ze dat dan? Dat gebeurde bijvoorbeeld in een situatie dat een stel op de dag dat ze trouwden nog geen huis had.

Dan ging de bruidegom weer terug naar zijn ouderlijk huis en bleef de bruid nog een poosje bij haar ouders wonen, om in die tussenliggende tijd een huis te zoeken of te bouwen. Mogelijk is dat ook bij Simson zo geweest. We lezen namelijk nergens dat hij, toen hij dat huwelijk aanging met dat meisje uit Timnat, al een huis had om daar te gaan wonen. Hij woonde nog bij zijn ouders.

Toch is er nog meer te zeggen over die woorden dat hij naar zijn huis terugkeerde. Want aan het einde van vers 19 in Richteren 14 staat: *Doch zijn toorn ontstak.* Simson was boos, diep gekrenkt en teleurgesteld vanwege dat verraad van zijn vrouw en die metgezellen. Daarom ging hij dus terug naar zijn ouderlijk huis. Hij begeerde rust na dit drama en ging daarom naar zijns vaders huis.

Matthew Henry heeft daar toch zo'n prachtige gedachte bij. Die wil ik u echt niet onthouden. Ik hoop dat je mag verstaan wat Matthew Henry bij deze woorden zegt, iets heel moois, iets heel teers: *Het zou goed voor ons zijn wanneer de onvriendelijkheid die wij van de wereld ervaren en de teleurstelling in de wereld die goede uitwerking op ons hadden, dat het ons uitdrijft om door het geloof en het gebed terug te keren naar het huis van onze hemelse Vader.*

Daar staat het. Ik moest denken aan Mozes, die ook zo geschokt was door dat drama met dat gouden kalf. Daarna ontstond er een moment in Mozes' leven dat hij rust zocht voor zijn ziel bij God. Toen is hij naar de Heere toegegaan en heeft gezegd: *Toon mij nu Uw heerlijkheid.* Alsof Mozes zegt: Heere, mag ik nu eens heel dicht bij U komen, opdat ik een ogenblik mag schuilen bij U? Heere, laat mij na alles wat er nu gebeurd is eens een ogenblik rusten onder de schaduw van Uw vleugelen.

Zeg, ken je dat? Ken je die begeerte ook? Mag ik het vanavond eens heel teer vragen aan u, kind des Heeren, die de Heere vrezen mag: zijn er weleens van die momentjes geweest in je leven dat je mocht rusten aan Vaders hart? Omdat Vaders Zoon het je toeriep: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.*

Ja, omdat Hij zo goed weet in welke geestelijke strijd, worstelingen en moeilijkheden u komen kunt. Daarom zegt Hij er zo liefdevol bij: *Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.* Rust in Christus, onder de vleugelen van Vader. Zalig die mens die bij tijden zo mag rusten in Gods huis, onder de prediking van Gods Woord, ja, aan het hart des Vaders.

Zo moet het bij Mozes geweest zijn, dat voorbeeld dat ik u noemde. Maar lag dat nu ook zo bij Simson? Want ik heb u erop gewezen: hij was vol toorn en zo ging hij naar huis. Hoe moeten wij die toorn van Simson hier in onze tekst taxeren? Het is wel begrijpelijk, als je dat allemaal op je in laat werken, wat er over hem heen gekomen is, dat hij boos werd, dat hij toornig werd. Maar wat was dat nu voor een toorn bij Simson?

Was dat inderdaad dezelfde toorn die we tegenkomen bij Mozes, toen hij zag dat het volk aan het dansen was rondom dat gouden kalf? Dat hij in een heilige toorn die wet neerkwakte op de berg, zodat die in stukken uiteenviel? Vinden wij deze toorn hier ook in onze tekst bij Simson? Nee, dat niet. Weet u waar de toorn van Simson uit opkwam? Hij was in zijn eigen eer aangetast.

Is het niet herkenbaar in ons leven? Bij mij wel, hoor. Zijn er niet van die momenten in je leven geweest dat er een toorn bij je bovenkwam die helemaal niet goed is? Een toorn die bij je bovenkwam omdat er iets kwaads verkeerd viel in je zondige vlees? Ja, Gods Woord spreekt ook over zulke vormen van toorn. Paulus noemt dat in Galaten 5 een werk van het vlees. Als het een werk van het vlees is, dan is het geen vrucht van de Geest.

Dus toorn en toorn kunnen onderscheiden liggen. Kijk, het is wel een vrucht van de Geest als die toorn ontstaat vanwege de eer van God. Dat er iets van een heilige toorn in je ziel gewerkt wordt door de Heilige Geest Zelf. Maar dat bespeuren wij hier bij Simson niet. De eer van God stond hier op de achtergrond.

Let maar eens op wat er na verloop van tijd met Simson gebeurt. Hij gaat weer terug naar Timnat, nadat hij een poosje bij zijn ouders heeft gewoond, voor de vierde keer. Hoewel de Heere hem elke keer tegenkwam als hij op weg naar Timnat ging, gaat hij nu toch weer terug naar zijn vrouw. En wat neemt hij dan mee? Een geitenbokje.

Nu is het niet helemaal duidelijk wat precies de reden is geweest dat hij een geitenbokje meenam, wat wel meer voorkwam in die dagen. Maar een aannemelijke gedachte is dit, wat je in verschillende verklaringen wel tegenkomt: het was als het ware een verzoeningsgebaar. Simson wilde met dat geitenbokje als het ware belijden voor zijn vrouw: het is niet goed geweest dat ik zo boos ben weggelopen en teruggegaan ben naar mijns vaders huis.

Als we dan even bedenken dat Simson een nazireeër was en door zijn godvrezende ouders opgevoed is bij het Woord van God, kwam bij mij toch wel even een vraag boven. Zou Simson misschien ook nog gedacht hebben aan het zondoffer, zoals dat beschreven staat in het boek Leviticus? Waarbij ook een geitenbokje geofferd moest worden om verzoening te doen voor de zonde? Ach, dat weten we niet. In elk geval wil hij verzoening doen met zijn vrouw en gaat hij dat geitenbokje bij haar brengen.

Hoewel Simson zich nog steeds in een vleselijke weg bevindt door toch weer naar die vrouw in Timnat te gaan, is het toch wel te waarderen bij hem dat hij met dat geitenbokje naar zijn vrouw gaat. Waarom? Waar ligt feitelijk de oorzaak van de toorn van Simson? Lag die nu voor honderd procent bij Simson zelf? Nee, dat kunnen we ook niet zeggen. Heel duidelijk laat deze geschiedenis zien dat dat vooral bij zijn vrouw lag.

De eerste schuld lag bij haar. Zij had als eerste moeten komen met een geitenbokje ter verzoening vanwege haar verraad van haar man rondom dat raadsel. Maar dat deed ze niet. Wat is het dan wel edelmoedig van Simson dat hij het wel deed, hoewel hij hier de beledigde partij was. Zo komt hij aan bij het huis van zijn schoonvader, waar ook zijn vrouw woont.

Wat doet hij daar een grote teleurstelling op. Want als hij vraagt: *Laat mij tot mijn huisvrouw ingaan in de kamer*, dan laat zijn schoonvader hem dat niet toe. Wat hoort hij zijn schoonvader zeggen? *Ik sprak zeker, dat gij haar ganselijk haattet; zo heb ik haar aan uw metgezel gegeven.* Dus wat heeft die vader gedaan? Hij heeft zijn dochter, die nota bene getrouwd was met Simson, aan een ander gegeven, een van die dertig metgezellen.

Die metgezel van Simson heeft haar nog aanvaard ook. O, wat moet Simson zich opnieuw bedrogen gevoeld hebben. Wie was daar nu schuldig aan? Ja, zijn schoonvader. Want wat komt deze man oneerlijk openbaar als Simson daar aan de deur staat van dat huis. Hij doet alsof hij geen schuld heeft en legt alle schuld bij Simson.

Hij probeert met list en bedrog onder zijn eigen schuld vandaan te kruipen. Hij verwijt Simson: je hebt haar gehaat, je hebt haar heel erg gehaat. Daarom heb ik haar maar aan een ander gegeven, want aan zo'n man, zo'n haatdragende man, wil ik mijn dochter niet geven. Maar zo was het bij Simson helemaal niet. Er staat helemaal niet dat hij naar zijns vaders huis ging omdat hij zijn vrouw haatte. Er staat dat hij toornig was over heel die toestand die zich afgespeeld heeft in Timnat.

Met deze interpretatie en verdraaiing van Simsons toorn legt zijn schoonvader alle schuld bij Simson neer. Is dat nu niet de zonde van het paradijs, gemeente? Gaf Adam Eva niet de schuld? En gaf Eva de slang niet de schuld? Hoe is dat in ons leven? Hebben we ook weleens iemand anders de schuld gegeven, terwijl we zelf helemaal niet vrijuit gingen?

Het is zo makkelijk om altijd maar een ander de schuld te geven. Wat is het toch moeilijk, ja, onmogelijk voor een hoogmoedig hart, zoals een mens dat van nature heeft, om altijd de minste te zijn. Ja, om zelf de schuldige te willen zijn en ootmoedig te zijn ten opzichte van de Heere en onze naasten. Om als de grootste der zondaren steeds maar weer voor het heilig aangezicht van de Heere terecht te mogen komen en te belijden: Heere, ik ben het die altijd maar weer zondigt tegen U en tegen mijn naasten.

Heere, ik ben het niet waard Uw kind genaamd te worden. Ik ben zelf de grootste der zondaren. Ik ben zelf zo'n grote schuldenaar, Heere. Hoe zal ik dan ooit de schuld op een ander kunnen neerleggen? Weet je, gemeente, als je zo eerlijk gemaakt wordt en je wordt zelf de schuldige zondaar voor God, dan is dat een blijk dat er een onzichtbare band gekomen is tussen Christus en uw ziel. Wist je dat?

Omdat Christus alle zonden van Zijn Kerk op Zich genomen heeft. Toen Hij al die zonden op Zich genomen heeft, heeft Hij Zich overgegeven aan Zijn Vader alsof Hij de grootste der zondaren was. Zo heeft Hij Zich overgegeven om veroordeeld te worden tot de kruisdood op Golgotha. Nee, dat wordt niet bij de Sinaï geleerd. Dit wordt nu aan de voet van Golgotha, aan de voet van het kruis geleerd.

We gaan weer terug naar de geschiedenis van Simson. Wat moet het voor Simson toch geweest zijn om zo door zijn schoonvader behandeld te worden. Wat een onrecht werd hem aangedaan. En toch, ook dit was van de Heere. Ook dit lag allemaal in Gods raad en voorzienigheid besloten. Want waar is de Heere mee bezig in het leven van Simson?

Om hem helemaal los te maken van die Filistijnse familie in Timnat. Hij is bezig om een einde te maken aan die vleselijke weg die Simson de afgelopen tijd steeds bleef gaan. Heeft Simson dat nu verstaan, na al die keren, gemeente? Ja, nu wel. Hoe ik dat weet? Hij weigert het aanbod van zijn schoonvader om te trouwen met de jongste zus van zijn ex-vrouw, die veel knapper is, zo zegt die vader, dan zijn ex-vrouw.

Maar Simson gaat er niet op in. We lezen niet dat hij haar ten huwelijk vraagt. Hij verwerpt het aanbod. Zo wordt Simson door de Heere Zelf afgesneden van zijn vleselijke weg. Weet u, toen de Heere dat ging doen, toen kwam de roeping om richter te zijn weer krachtig terug in zijn hart.

Hij heeft het gezien: wat hem nu aangedaan is in het klein, daar in Timnat, door dat kleine groepje Filistijnen, dat wordt zijn eigen volk nu gedurende verschillende jaren al aangedaan door al die Filistijnen. Want al jaren lag Israël onder de heerschappij van die onbesneden Filistijnen. Kijk, toen de

roeping weer krachtig ging leven in het hart van Simson, toen hij dat weer zag, zei hij: *Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe.*

De Heere bracht hem weer bij zijn taak. De Heere bracht hem weer op een rechte weg en Simson ging gelegenheid zoeken om tegen die Filistijnen te strijden. Hoe heeft hij dat gedaan? Hier in onze tekst op een heel bijzondere manier. Dat gaan we lezen in de verzen 4 en 5 van Richteren 15:

*En Simson ging heen, en ving driehonderd vossen; en hij nam fakkelen, en keerde staart aan staart, en deed een fakkel tussen twee staarten in het midden. En hij stak de fakkelen aan met vuur, en liet ze lopen in het staande koren der Filistijnen; en hij stak in brand zowel de korenhopen als het staande koren, zelfs tot de wijngaarden en olijfbomen toe.*

Inderdaad, Simson gaat vossen vangen. Simson moet daarvoor op vossenjacht. Nu is het niet helemaal zeker of hier de vossen bedoeld worden die wij wel kennen, die je zo op de Veluwe tegen kunt komen. Want het Hebreeuwse woord dat hier vertaald is met vossen, wordt ook gebruikt om jakhalzen aan te duiden. Maar hoe het ook zij, we houden ons vanavond maar bij het woordje vossen. Simson ging die opzoeken en daarmee ging hij gelegenheid zoeken om tegen de vijand te strijden.

Driehonderd! Nu, die waren op zich wel te vinden, want in het land Kanaän en de omliggende landen en volkeren waren veel vossen te vinden. Trouwens, in de stam van Dan, waar Simson vandaan kwam, lag zelfs een stadje met de naam Saalbim. Als je dat letterlijk vanuit het Hebreeuws gaat vertalen, dan betekent de naam van dat stadje: land der vossen. Nu, dat stadje werd niet voor niets zo genoemd, juist vanwege de veelheid van de vossen die je daar tegenkwam.

Dat laat onverlet dat het wel iets heel bijzonders is geweest om nota bene driehonderd vossen te vangen. Ga er maar aan staan, gemeente, om eens een dagje naar de Veluwe te gaan om één vos te vangen. Zou het je lukken? Simson ving er driehonderd. Dan moet je eens op je in laten werken wat hij deed. Ik weet ook niet hoe het allemaal gebeurd is, maar hij maakte er honderdvijftig koppels van.

Kunt u zich voorstellen wat er gebeurt als je twee vossen in je hand houdt en je gaat die staarten aan elkaar vastmaken? Zodanig aan elkaar vastmaken dat er ook nog eens een fakkel tussen kan. Ja, zo vastmaken dat die fakkel er niet uit gaat als die vossen beginnen te rennen. Dat is wat geweest voor die Simson. Je leest er zo overheen, maar sta er even bij stil wat dat geweest is.

Driehonderd vossen, twee aan twee, met de staarten aan elkaar gebonden. Zo dreef hij ze door de akkers van de Filistijnen. Dan staat het hier op dit punt van de geschiedenis niet zo duidelijk beschreven, maar u voelt met mij wel aan dat dit toch iets onmogelijks is om alleen voor elkaar te kunnen krijgen. Om driehonderd vossen te kunnen vangen en zo twee aan twee met een fakkel het koren in te sturen. Dat hij hier ook de kracht van de Heilige Geest voor gekregen heeft. Hoe had hij het anders ooit voor elkaar kunnen krijgen? Die vossenjacht van Simson was een geloofsdaad.

Nu komen we in de Bijbel regelmatig dit dier tegen, de vos. Als je dat in de Bijbel tegenkomt, dan is de vos dikwijls het symbool van de vijanden van God Zelf en van Zijn volk. Dat komt door hun sluwheid, door die roofzucht, door de lafheid waarmee een vos openbaar kan komen. Toen de Heere Jezus hier op aarde was, werd Hem eens gezegd dat koning Herodes Hem zocht. Maar die zocht Hem te doden.

Wat sprak de Heere Jezus toen? *Gaat heen, en zegt dien vos.* Alsof Christus wilde zeggen: Herodes, je bent niet meer dan een listige, boze vos. U denkt Mij te kunnen doden, maar dat lukt u niet, want Mijn ure is nog niet gekomen. Dat Christus die boze Herodes een vos noemt, deed Christus omdat Herodes een vijand was van Christus en daarmee ook een vijand van Zijn volk.

Ja, gemeente, vossen staan in de Bijbel als teken, als symbool voor de vijanden van de Kerk des Heeren. Wat kun je daar een last van hebben. Nee, die vossen stonden daarom niet zo goed bekend onder Israël, met name als het gaat om de wijngaarden. Daar kon het volk Israël ook zo'n last van hebben. Want daar slopen ze naar binnen, ze groeven holen en ze aten van de zoete vruchten.

Het is ook tegen die achtergrond dat wij in het boek Hooglied de bruidegom horen zeggen tot zijn bruid: *Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven, want onze wijngaarden hebben jonge druifjes.* Dus daar waar de Heere begint te werken en waar Hij gaat doorwerken, daar moet je rekenen op vossen. Op kleine vossen die de wijngaarden des Heeren willen verderven. En wat zegt de Bruidegom? Die moet je vangen.

Wat is dat een onmogelijke opdracht voor de ware gelovigen, als de Bruidegom Zelf zegt: vang die vossen. Het is alsof de Bruidegom, en ik bedoel het echt eerbiedig, tegen Zijn kinderen zegt: ga nu geestelijk op vossenjacht. Waar moet je dan aan denken? Wat zijn de geestelijke vossen waar de gelovigen zo'n last van krijgen? Dat zijn allereerst de zonden, de werken van het vlees.

Paulus schreef over die geestelijke vossen in Galaten 5. Moet je horen: *De werken des vleses nu zijn openbaar; welke zijn overspel, hoererij, onreinheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden.* Je wordt er moe van, hè? Of word je bedroefd? *Toorn, gekijf, […] brasserijen, en dergelijke; van dewelke ik u te voren zeg, gelijk ik ook te voren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven.*

Heb je ook zo'n last van die vossen hier vanbinnen? Ga op jacht, vang de kleine vossen. *Doodt dan uw leden, die op de aarde zijn.* Want ze bederven zo het leven met de Heere. Ze bederven zo de tere omgang met de Heere. Ze halen zo de kracht en de troost uit de genade die de Heere schenkt. *Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven, want onze wijngaarden hebben jonge druifjes.*

Ja, die vos kan ook de duivel zijn, die de ene keer komt als een engel des lichts en de andere keer als een briesende leeuw. Maar ook heel sluw, als een klein vosje, kan hij zo binnenkomen bij je. Welke verwoestingen brengt hij niet aan in de wereld, in de kerk, in het persoonlijke leven? Welke verwoestingen brengt hij niet aan, tot in de vergaderzalen van de regering toe? Hij krijgt wat voor elkaar in Nederland, vind je niet? Moeten ze met mensjes gaan experimenteren. Je huivert toch!

En dan niet te vergeten de dwaalleer die deze sluwe vos als een engel des lichts in de Kerk des Heeren brengt. Ezechiël en Jeremia hadden er ook al zo'n last van in hun dagen. Ze klaagden erover in hun profetieën: *Om des bergs Sions wil, die verwoest is, waar de vossen op lopen. Uw profeten, o Israël, zijn als vossen in woeste plaatsen.* Dat is de dwaalleer.

Voelt u hoe noodzakelijk het is, vanwege al die soorten vossen die er zijn in de wijngaard en rondom de wijngaard, om op geestelijke vossenjacht te gaan? Kan dat dan? Is dat dan wel mogelijk? Hoe moet je die vossen toch vangen? Soms overstelpt het toch, alsof er drieduizend vossen over je hart gaan, en je krijgt die zonden er maar niet onder. Hoe moet dat dan, Heere?

Kijk dan eens naar Simson. In de kracht van het geloof heeft hij driehonderd vossen gevangen. Dat was voor Simson een daad des geloofs. Zo leert de Kerk des Heeren door het geloof de vossen te ontdekken en de vossen te vangen, in de kracht van de Heilige Geest, net als Simson.

Waarom deed hij dat eigenlijk? Zojuist zei ik dat de vos in de Bijbel het symbool is van de vijanden van de Heere en Zijn volk. Zo waren de Filistijnen ook vijanden van het volk Israël. Wat een verwoestingen

hebben die Filistijnen al gebracht over het beloofde land. Zoals vossen op een sluwe, slimme manier, gingen ook de Filistijnen te werk.

Dat gaat Simson die Filistijnen laten voelen. Zij zijn als vossen die verwoesten. Daarom heeft hij die vossen, zoals ik zojuist zei, twee aan twee met hun staarten aan elkaar gebonden, een brandende fakkel ertussen. We hebben het gelezen: het was de tarweoogst. Dus alles was rijp geworden en hij jaagde ze door de tarwevelden. Ja, hij jaagde ze zelfs tot in de wijngaarden en de olijfgaarden toe. Al die gewassen werden verbrand.

Nu, gemeente, dat was voor die Filistijnen een ramp. Dat was voor dat Filistijnse volk een nationale ramp. Weet u waarom? Zij vereerden de god Dagon. Zij zagen Dagon als de god die het koren gaf, die de olijfolie gaf en die de wijn gaf. Nu stuurt die Simson juist onder het koren, in de wijngaarden en de olijfgaarden deze vossen, en alle gewassen gingen in de vlammen op.

Simson wilde nu die Filistijnen laten voelen dat zij zoals vossen zijn voor Israël. Dat was een ramp voor Gods volk. Dat was tot oneer van de God van Israël. Al lag het inderdaad in Gods voorzienigheid besloten om die Filistijnen een ogenblik toe te laten onder het volk Israël, om Zijn volk te kastijden vanwege de zonde, nochtans bleef Israël Gods oogappel. Die vijand kon niet zomaar met Zijn volk doen wat ze dachten te doen.

Want de Filistijnen, gemeente, waren niet zomaar een volk. De Filistijnen waren echt een heel wreed volk. Op een wrede manier gingen ze ook met anderen om. We zullen nog wel gaan horen hoe ze uiteindelijk de ogen van Simson gewoon uitgesneden hebben. Dat laat toch wel iets zien van de wreedheid van de Filistijnen.

Zo gingen ze ook tekeer onder Israël. Maar de Heere zal Zijn volk niet eindeloos kastijden. Want toen het Zijn tijd was, gordde Hij Simson aan met kracht. Hij mocht beginnen om Israël te gaan verlossen van die onbesneden Filistijnen. Ja, dat gaat Simson doen. Middels die daad van die vossen zocht hij opnieuw gelegenheid om tegen die Filistijnen te strijden en in de kracht des Heeren de overwinning te mogen behalen.

Laten we daar eerst van gaan zingen, uit Psalm 108 en daarvan het zevende vers. En wat er verder volgt.

We gaan de laatste verzen van deze Bijbellezing overdenken. Dat zijn de verzen 6, 7 en 8 van Richteren 15:

*Toen zeiden de Filistijnen: Wie heeft dit gedaan? En men zeide: Simson, de schoonzoon van den Timniet, omdat hij zijn huisvrouw heeft genomen, en heeft haar aan zijn metgezel gegeven. Toen kwamen de Filistijnen op, en verbrandden haar en haar vader met vuur. Toen zeide Simson tot hen: Zoudt gij alzo doen? Zeker, als ik mij aan u gewroken heb, zo zal ik daarna ophouden. En hij sloeg hen, den schenkel en de heup, met een groten slag; en hij ging af en woonde op de hoogte van de rots Etam.*

Als de Filistijnen zien, gemeente, welke grote ramp hen getroffen heeft, willen ze wel weten wie dat gedaan heeft. Ze komen er heel snel achter: Simson. Ze horen ook wat de reden is van zijn daad: omdat zijn schoonvader zijn vrouw aan een ander gegeven heeft. Als de Filistijnen dat horen, gaan ze niet Simson doden, maar gaan ze naar dat huis waar zijn schoonvader en zijn ex-vrouw wonen. Ze steken dat huis in brand, zodat die vader en die dochter sterven.

Wat een gemene, laffe, wrede daad van de Filistijnen. Daar bleven die Filistijnen die dat deden zelf echt verantwoordelijk voor. Laten we dat vasthouden. Maar tegelijkertijd zien we wel een aantal

dingen door elkaar lopen hier. Want het was ook een rechtvaardig oordeel over die schoonfamilie van Simson.

Waar zijn wij ook alweer onze Schriftlezing mee begonnen vanavond? Die bekende woorden uit Richteren 14:15, dat die metgezellen die vrouw onder druk gaan zetten om bij Simson het antwoord op dat raadsel te kunnen weten. Wat hebben ze toen gezegd? *Overreed uw man, dat hij ons dat raadsel verklare, opdat wij niet misschien u en uws vaders huis met vuur verbranden.* Dat hadden ze al gezegd.

Ze hebben die vrouw onder druk gezet. Toen ze die vrouw onder druk gezet hebben, heeft die vrouw er alles aan gedaan om onder dat vreselijke oordeel vandaan te blijven. Ik en mijn huis met vuur verbrand? Dat nooit! Ik zal alles op alles zetten om het geheim van dat raadsel te weten. Weet u wat we van die vrouw van Simson kunnen zeggen? Zij wilde haar leven niet verliezen om Simsons wil.

Zij wilde haar leven behouden. Maar wie zijn leven wil behouden, gaat het een keer verliezen. Dat zien we hier letterlijk gebeuren. Het is heel aangrijpend. Alsnog treft het oordeel haar, nota bene door haar eigen volk, als straf vanwege haar verraad.

Ook dat viel onder de raad en de voorzienigheid van de Heere, gemeente. Het was Gods rechtvaardig oordeel over haar en haar familie. Tegelijkertijd zien we hoe de Heere het opneemt voor Zijn knecht en kind Simson. Daar ligt ook een les in. Wilt u ook uw leven behouden? Zoek je ook nog steeds hier op aarde je voordeel?

Heul je met al je uiterlijk schoon en bevalligheid nog steeds met de vijand? Is die meerdere Simson nu je Man, je Bruidegom, of niet? Of belijd je dat nu alleen maar uitwendig? Zeggen dat je een christen bent, maar niet van Christus, geestelijk? Acht je Zijn bloed nog steeds onrein? Wil je nog steeds zalig worden zonder verlies van jezelf, je eigen ik?

Wat arm is dat. Dat houdt geen stand. O, wij kunnen zoveel hebben om overeind te blijven. Maar luister toch, gemeente: wie zijn leven wil behouden, die zal het verliezen, tot in de eeuwigheid. Maar dan de keerzijde, die heerlijke, zalige keerzijde: wie zijn leven zal verliezen vanwege die meerdere Simson, die zal het behouden.

O, breek toch met de zonde en zoek uw zaligheid toch buiten uzelf, in Christus alleen. Want als je dat niet doet, zal het je vergaan zoals die vrouw van Simson. Waar zij niet aan wilde, wat ze wegstopte, dat oordeel, dat trof haar alsnog. Ze werd verbrand door de Filistijnen. Het oordeel van God over haar leven.

Maar dat laat onverlet dat die Filistijnen zeer wreed handelden. Dat bracht Simson opnieuw bij de bewustheid dat hij geroepen was om Israël te richten. Moet u luisteren wat hij zegt: *Zeker, als ik mij aan u gewroken heb, zo zal ik daarna ophouden.* Nee, we moeten dat niet zo opvatten alsof Simson nog één keer zich zou wreken aan de Filistijnen, nog één keer zijn roeping mag verstaan om daarna te stoppen.

Hij wil met deze woorden zeggen: zolang de Heere mij het leven laat en zolang de Heere mij achtervolgt met deze roeping, zal ik blijven strijden tegen de Filistijnen en zal ik mij wreken aan hen. Dan komt de aanval. Reken maar dat hij opnieuw gedreven werd door de Heilige Geest. Anders had hij het nooit gekund. Hij sloeg er letterlijk op los.

Elke Filistijn die hij tegenkwam, sloeg hij kort en klein. Er staat: *En hij sloeg hen, den schenkel en de heup, met een groten slag.* Als hij een Filistijn tegenkwam, gemeente, greep hij die Filistijn beet. Met

een enorme kracht brak hij de benen en de heup in stukken. Dat is toch wat geweest. Dat moest hij doen, want de Heere had dat over de Filistijnen besloten.

Zo sloeg hij de brandstichters, de moordenaars van zijn vrouw en zijn schoonfamilie. Wellicht heeft hij meerdere Filistijnen neergeslagen. Hij overwon. Juist in die overwinning, in die strijd die hij alleen streed, schittert toch weer iets van die meerdere Simson, de Heere Jezus Christus. Die helemaal alleen de grootste slag geslagen heeft die denkbaar is.

Die de zonde gedood heeft aan het kruis. Die de duivel de doodsteek gegeven heeft. Hij heeft deze vijandige wereld overwonnen. Welke grote slag heeft Christus geslagen! Wat gaat die grote Overwinnaar, Jezus Christus, nu doen? Nu gaat Hij van Zijn kinderen soldaten maken.

Hij gaat van Zijn kinderen strijders maken, opdat ze in de kracht des Heeren door het geloof ook leren strijden tegen de zonde, de duivel en de wereld. Dan heb ik een boodschap voor degene die de Heere vreest in ons midden. Heb je ook geleerd om de zonden te doden? Misschien vindt u het een beetje raar als ik het zo vraag, maar heb je de duivel al eens kort en klein geslagen? Kan dat dan?

Ja, dat kan, met dat scherpe zwaard des Geestes. Wat is het scherpe zwaard des Geestes? Het dierbare Woord van God, om in de aanvechting met de duivel de strijd aan te binden. Dan wil de Heilige Geest soms in die aanvechtingen weleens zoveel geloof geven in het Woord van God, in de belofte van God, dat je een ogenblik niet bevreesd bent voor de duivel. Je gaat hem tegemoet met dat Woord.

Of dat je in de strijd met de duivel zoveel zicht krijgt op die bloedende Bruidegom, dat je het tegen de duivel zegt: en toch heb je het verloren, want mijn Koning heeft je overwonnen aan het kruis van Golgotha. Weet je wat er dan dikwijls gebeurt, wat de Heere dan weleens geeft? Dat, als je de duivel zo'n klap mag geven, hij een ogenblik verdwijnt. Wat blijft er dan van een kind van God over na zo'n strijd?

Dan kun je soms in je ziel doodmoe zijn. Dan begeer je rust, rust na de strijd. Dat geeft de Heere. Kijk maar eens wat er gebeurt bij Simson. Na deze strijd gaat hij wonen in de rots Etam. Er staat zo'n mooi woord in de Hebreeuwse taal dat hier vertaald is met wonen. Het betekent ook rusten.

Simson mag rusten in de spelonk Etam. Wat is dat voor een rust geweest voor hem? Dat is een honingzoete rust geweest. Waarom zeg ik dat zo? Dan ga ik nog eventjes terug naar dat moment dat hij die honing in die gedode leeuw heeft gevonden.

Toen wilde de Heere onder andere ook deze boodschap aan Simson geven: Simson, als je nu gaat strijden zoals Ik dat wil, dan zul je de overwinning behalen. Als je de overwinning gaat behalen, Simson, reken er maar op dat Ik je dan ga verkwikken, zoals je nu verkwikt wordt door die honing uit een gedode leeuw. Hier mag Simson er een ogenblik iets van ervaren. Uit de strijd mag hij een ogenblik rusten in de spelonk Etam, hoog op die steenrots, waar niemand bij hem kan komen.

Al staat het er niet, ik geloof dat hij daar een ogenblik met de Heere is geweest. Daar gaan we mee eindigen. Ik vind dat in heel de Bijbel altijd weer zo'n treffend beeld, als je ziet hoe een mensenkind in een steenrots gebracht wordt tot zijn veiligheid. Wie denkt dan nu ten slotte met mij niet aan Christus, Die in de Schriften zo duidelijk wordt voorgesteld als de Steenrots, Wiens werk volkomen is?

Dat Hij ons voorgesteld wordt als een spelonk, de spelonk van Adullam, waar mensen naartoe mochten vluchten om daar rust te vinden. Arme zondaren, van wie geschreven staat in het Woord van God: *Alle man, die benauwd was, en alle man, die een schuldeiser had, en alle man, wiens ziel bitterlijk*

*bedroefd was.* Zitten er zulken vanavond in ons midden? Dan mag ik je de weg wijzen naar de Heere Jezus, de Steenrots, een geopende Steenrots.

Om nu bij Hem te mogen schuilen, om bij Hem rust te zoeken, rust te vinden na de strijd, de strijd met je doodsvijanden. Welke zoete rust is er te vinden in Christus! Want, gemeente, als de Heere een zondaar bij Christus brengt als die Steenrots, dan zul je die Steenrots gaan zien als een geslagen Steenrots. Die geslagen Steenrots is nu het beeld van een verwonde Jezus aan het kruis.

Dan mag je met al je zorgen, noden, aanvechting en strijd gedurig de toevlucht nemen tot de wonden van de Heere Jezus Christus. Dan ga je in die wonden Zijn dierbaar bloed ontdekken. Dat dierbaar bloed is nu het teken dat Jezus Christus al die vijanden voor eens en voor altijd heeft overwonnen aan het kruis van Golgotha. Wat zalig, zeg, om zo eens in die Steenrots Christus te mogen rusten. Die grote Rustaanbrenger, Die het elke keer weer doet ervaren: *Hier wordt de rust geschonken.*

Ben je in de strijd? Zoek je rust? Vlucht tot Christus. Ga zo dadelijk dan maar meezingen:

*Wees mij een rots om in te wonen,*
*Een schuilplaats, waar mijn hart*
*Steeds toevlucht vind' in smart.*

Dus niet een keertje, niet twee keer, maar steeds weer opnieuw toevlucht vindt in smart.

*Uw hoog bevel zal eens doen tonen,*
*Dat Gij, o groot' Ontfermer,*
*Mijn burg zijt en Beschermer.*

Amen.